

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

Εκδιδόμενη ἅπασ τῆς ἐβδομάδος

Ἐτησίᾳ συνδρομῇ Δραχ. 12
προπληρωτέα ἐνταῦθα κατὰ τριμηνίαν.

Τιμὴ καταχωρίσεων, διατριβῶν, καὶ δικαστικῶν πράξεων
ἐν γένει, δι' ἕκαστον στίχον λ. 60 πληρωτέα ἐνταῦθα.

« Ὁμονοούντων ἀδελφῶν συμβίωσις παντὸς τεύχους ἰσχυροτέρα ».

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ καὶ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠ. ΜΟΥΡΜΟΥΡΑΣ.

Ἐκδότης καὶ Συνθέτης Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ.

Π Λ ΕΥ Κ Α Σ Μ Ε Λ Α Ν Ε Ι Μ Ω Ν

Πενθεὶ ἀπώλειαν

περικλεοῦς ἑαυτῆς τέκνου

ΔΡ. ΒΑΛΔΩΦΡΙΤΟΥ

Ἰππότου καὶ Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ

Κλείσαντας τὸ Πανελλήνιον.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Εἰς τὸν ἀποβιώσαντα Ἐθνικὸν Ποιητὴν

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΔΩΦΡΙΤΗΝ

ὑπὸ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπαρχιακοῦ Δημοδιδασκάλου.

— 000 —

Πρόκειται νὰ πλεχθῇ ἐγκώμιον κατ' ὄφειλὴν εἰς τὸν
ἐνδοξόν Ἐθνικὸν Ποιητὴν τῆς νέας Ἑλλάδος, τὸν Ἰππό-
την Ἀριστοτέλη Βαλαωφρίτην! Ἀμνησῶ πόθεν ν' ἀρ-
χίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω, ὁμολογῶ μετὰ παρησιασ-
τὴν ἐμὴν ἀνικανότητα εἰς τὸ νὰ ἐπιληφθῶ ἐπικηδείου λό-

γου τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ὁ ὅτινος τὸ ὄνομα ἀπὸ γενεᾶς
εἰς γενεάν διαδιδόμενον θέλει ζῆ ἐνόσω ὑπάρχει ἑλληνικὴ
φυλὴ, καὶ θέλει μείνει ἀνεξάλειπτον παρὰ τοῖς ἀπογόνους
ὡς κατέχον λαμπρὰς σελίδας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ μόνου τῆς
Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ πρὸς
αὐτὸν βαθύτατον σέβος μου καὶ ἡ εἰλικρινὴς αὐτοῦ πρὸς
με συμπεριφορᾶ μὲ προτρέπουσιν ὅπως ἀναφέρω ἐν ὀλί-
γοις, κατὰ τὸ ἐνδὸν ἐμοί, περὶ τοῦ περικλεοῦς τοῦτου ἀν-
δρός πρὸς ἐκπλήρωσιν καθήκοντος, καὶ ἱκανοποίησιν ἐ-
μαυτοῦ.

Ἐν τῷ ἐπί γῆς βίῳ τοῦ ἐξετοζόμενος ὁ ἀείμνητος ὡς
χριστιανὸς καὶ ἀγαθὸς πολίτης, κρίνεται ἄξιος ἀπολαύσεως
ἀδιαλείπτου εὐγνωμοσύνης καὶ παντοτεινῶν ἐπαίνων πα-
ρὰ τῶν ἐπιζώντων. — Ῥιπτόντες ὀξυδερκέες βλέμμα εἰς
τὰς καθημερινὰς πράξεις τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν αὐτοῦ
θελομεν ἰδῆν ὅτι ἐξεπλήρου τὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας
παρέχων ἑαυτὸν ὑπογραμμὸν καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις
πίστεως δόγμα εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος προὐρίσται διὰ τὴν
ἀθανασίαν εἰς ἕκαστον ὄθεν οὐ μόνον ὀνόματι ἀλλὰ καὶ
πραγματι χριστιανὸν προητοιμάσθη οἰκία ἀχειροποίητος
ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ὡς δὲ προήλθεν ἐκ Θεοῦ ἡ ἡμετέρα ψυ-
χὴ οὕτω πάλιν εἰς αὐτὸν ὡς εἰς τέρμα θέλει ἐπανακόμ-
ψει. Πλὴν ἀτυχῶς τὸ πρῶτον βῆμα ὅπερ ὁ ἄνθρωπος κά-
μνει ἐν τῇ πορούσῃ ζωῇ, εἶναι καὶ τὸ πρῶτον τὸ ὀπίσθον
ὠθεῖ τούτον εἰς τὸν τάφον ἐπειδὴ μόλις ἀνοίξομεν τοὺς
ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ φῶς δημοσιεῖται ἡμῖν ἡ ἀπόφαισις τοῦ
θανάτου, οὕτη δὲ εἶναι τελεσιδικὸς καὶ ἀνέκκλητος. Ἐὰν
καὶ ἡ τάξις τοῦ ἠθικοῦ νόμου διαταράχθῃ ἕνεκεν τοῦ πα-
ραπτώματος τῶν γενναρχῶν, τὸ ἐμφύσημα ὁμῶς τῆς ἀθα-
νασίας δὲν ἐφθάρη τὸ κατ' εἰκόνα δὲν ἐξηλειφθῇ τὸ ἀν-
θρώπινον γένος ἐπανορθῶθη, τὸ μέγα ἰλαστήριον ἐδόθη,
ἐχέγγυον δὲ τούτου ὁ λουτρὸς τῆς παλιγγενεσίας ἧς ἀπο-
λαβομεν διὰ τῆς ζώσης πίστεως εἰς Χριστόν. Ἀνατροφή
δὲ εὐαγγελικὴ, ἐκπαίδευσις καὶ βίος σύμφωνα τῇ ὀρθο-
δόξῳ πίστεϊ εἰσάγουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν αἰωνιότητα.
Ταῦτα τὰ πορρόντα καὶ εἶχεν ὁ ἐπισημοκάρης Ἀριστοτέλης
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ καὶ ἀρκούντως ἐγίνωσκε καὶ ἐξέτιμα. Ἐν
δημῶν ἐντε τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἐξεπλήρωσε τὴν πρωτίστην

ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσας αὐτὸν καὶ τὸν πλησίον. Φιλάνθρωπος, ἠερετικός, ἠελεμων, προστάτης τῶν ὄρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν ἀναντιροήτως ἀνετίχθη, πεινῶντας ἔθρεψε, δ' φῶντας ἐπόσειε, ξένους συνήγαγε, γυμνοὺς ἐπέβυσσε, τοῦ ἀσθενεῖς καὶ τοῦς ἐν φυλακῇ ἐπισκέφθη, τὴν ἐουτοῦ ὄρωγην καὶ περιθαλψὴν τοῖς ἀπόροις καὶ πένησι παρέιχε μετὰ πόσης ἠλαρότητος ὑπὲρ δὲ τῶν φίλων καὶ εἰκείων ἔθους ἄζετο.

Ἰθαλὸν ὄθεν εἰς πρᾶξιν ὁ Ἰππότης Ἀριστοτέλης τὴν ἰππευτικὴν ἠθικὴν ἀρχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ λέγω τὴν τῆς ἀγάπης. Ἐκτος τῶν κρυπτῶν αὐτοῦ ἐλεημοσυνῶν, προθυμότερος ἦ ὄν εἰς πᾶσαν κοινωφελῆ συνεισφορὰν, οὐχὶ δὲ εὐκτα-ἀφρονήτους χονμίτων προσήτας ἔστειλε κατὰ καιροῦ ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθούτων λαῶν, ποθούντων τὴν ἐουτων ἀπελευθέρωσιν, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς φιλαλήτης μητρὶς ἠλλάδι ἐνοσκαρῶμενον ἔχων τὸ τῆς φιλογενείας προσόν. Ταῦτα ἐξ ἔπραττεν ὡς ἀνεύζων εἰς τὸν πρὸς θεὸν ἀειεουθύνετο, εἰς τὴν ἀτελεύτητον διαμονήν. Ἐπαισθητὸν κεν ὄφηκεν εἰς τὴν γῆν ὁ προσφιλέτης ἠμῶν Ἐθνικός Ποιητής. Μεγίστην ἐντύπωσιν καὶ λύπην ἐπροξένησεν ὁ αὐτοῦ θάνατος. Τὴν στέρησιν αὐτοῦ ἠ ἐνδοξος Δευκίας, ἠ τούτου γενέτειρα ἐν κατηφεία καὶ κλαυθμοῖς ἠθρηεῖ. Τετοιούτων ἀνδρῶν ὁ θάνατος ἀπαρηγόρητον τὴν λύπην ἀφίνει λυπούμεθα μὴ ἔχοντες αὐτοῦ παρ' ἠμῶν. Κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀνεφάνησαν ἀνδρες ὡς ἠ μνήμη δὲν συναποθνήσκει εἴτε διὰ τὴν ἐουτων αὐταπόρνησιν καὶ τὰς σημαντικὰς ὑπὲρ πατρίδος ἐκδούλευσεις, εἴτε διὰ τὴν τῶν ἐπιστημῶν καλλιέργειαν, εἴτε διὰ τὰς παντοίας ἀνακαλύψεις αἰτινας ἀπέβησαν λυσιτελέσταται τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ, εἴτε διὰ τὰ ὀθάνοτα αὐτῶν μνημεῖα καὶ ἀριστουργήματα, ἄπερ ὡς καλλιτεχναί, ῥήτορες καὶ ποιηταὶ ὄφηκαν εἰς τὸς παρελθούσας, πρῶτος καὶ ἐπελευσο μένος γενεάς. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγεται βεβαίως καὶ ὁ ἠμέτερος Ἐθνικός Ποιητής Ἀριστοτέλης ὄστις εἶχεν ἀποστολὴν ποιητοῦ πεπρωκιομένου με ἀπαντα τα προτερήματα φυσικὰ τε καὶ διανοητικὰ. Ἰερα ὄντως ὄψη λῆ καὶ σπουδαία ἐστὶν ἠ τοῦ ποιητοῦ ἀποστολῆ ὄυτος, ἠ ἠλος δημιουργός παράγει ἠβρα ἐπιῆκτικα καὶ τερπνα πρῶντα, μετρεῖ τοῦς καιμῶς τῆς ἀθροπίνης καρδίας, ἐξελγει τὸ μυστηριον τοῦ ἔθνους αὐτοῦ, πλαττει ὄντα ζῶντα ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἠδανικότητος. ἠπερωκιομένος ἐξοχω μεγαλοφύα ὁ ἠμέτερος Ἐθνικός ποιητής εἶχε τὸ ἐφευρετικὸν καὶ δημιουργικὸν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, ἐκποτει ἐν ἠλλοῖς τῆς παραγωγῆς δυνάμεις τοῦ ἐκτελεῖν τὸ καλὸν καὶ ποιεῖν τὸς ὄραιας σκεψεις καθὸ δὲ τῆς κρισεῖς καὶ αἰσθήσει τοῦ καλοῦ προσηκόντως κεκοσμημένος ἀνεδείχθη ὁ περίουτος ἀνομορφωτής καὶ μεταρρυθμιστής τῆς τῶν νέων ἠλλήνων ποιήσεως. Τούτο μαρτυροῦσι τρανώτατα τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐξ ὄν ἐν παρόῳ ἀναφῆρω τὴν τελευταίαν στροφὴν τοῦ ποιήματος γενομένου ἐπὶ τῷ ἠῶν ἠῶν τῷ νεαροῦ Ἀντωνίου, υἱοῦ εὐπατρίδου καὶ ἐνδοξοῦ οἰκογενείας τοῦ υἱοῦ λέγω τοῦ ἀποβιώσαντος Εὐσταθίου Κωνδρῆ ἐν τῇ στροφῇ ταύτῃ ὁ ἠξοχος ἠθθνικός Ποιητής περιέκλειεν ἐν ὀλίγοις τὸν τῆς Θεῖας Προνοίας Νόμον, ἐγκαταστάντα τῇ ἠαταγῇ τοῦ Πλάτωνος οἰδηροῦν καὶ ἀναλλοίωτον.

«Νόμος τοῦ κόσμου εἶν ἠ φοβὰ καὶ δὲν θὰ νὰ χορτάση
 » Ὁ φοβερὸς ὁ δράκοντας πρὶν καταπιῆ τὴν πλάση.
 » Τ' ἀρῶνι, τ' ἀγριολούλοδο, τὸ δένδρο, τὸ κητῶν
 » Τ' ἀγγελοκώμωτο κορμί τ' ἀγλύκαντοῦ σου Ἀντώνη,
 » Ὅλα ἐνα χέρι τὰ κρατεῖ, μὴ θέλῃση τ' ἀλῆνι
 » Ἀκλόνητη, ἠ τὸ δάκρυ μου, χωρὶς ἐλεημοσύνη.
 » Χαλῶ τὸν κόσμο πῶπλασε, τὸν ξαναπλάθει ἀκόμα,
 » Ἀκούραττο, ἀχαλῖντο τὸ διάπλατό της πτόμα
 » Δαχλά, συντάθει ἀδιάκοπα ὄτ' εὐρη ἐδῶ ἠ τῆ σφίρα.
 » Τὶ κλαῖ; . . . Τὶ κλαῖς, πατέρα; »

Ἀντανάχλασις τοῦ καλοῦ καὶ τῶν παρεπομένων αἰ τοῦ εἶαι ἠ ποιητής τοῦ Ἀριστοτέλους. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶαι εὐωδέστατον ἠθος, ὄπερ πᾶς ἠλλῆν ὄφρανθη, εἶαι φυτὸν χλοῦρον καὶ βλαστημα ἀκμοῖον καλλιγόνου νήσου. ἠ πρῶτιστη ἠδέα τοῦ ἠμετέρου ποιητοῦ ἦτον ἠ τῆς ἀπελευθέρωσεως τοῦ ἀναξιοπαθούτος ἠλλῆνικοῦ γένους. Ὁ δημοτικώτατος καὶ μελίρρυτος Ἀριστοτέλης ὄπῆξεν ἀντιπρῶσωπος μῖα ἠδέας, ἐνὲς φλογεροῦ αἰσθήματος ἐμφωλευντος εἰς πᾶσαν ἠλλῆνικὴν ἀνῆξιρέτως καρδίαν, τοῦτ' ἐστὶν ἀντιπροσώπευ μετὰ πάσης παρρησίας τὴν μεγάλην ἠδέαν τῆς ἠλλῆνικῆς φυλῆς. Ἀκόρεστος μένει ὄτιως ὁ γευόμενος τὴν ποιησιν τοῦ Ἀριστοτέλους, καθὸτι ἠ οὄσια αὐτῆς ἦτοι τὸ πρῶματικόν, τὸ εἶδος, τὸ λεκτικόν, τὸ αἰσθημα καὶ τὸ ἀπλοῖκόν ἐνδυμα, ἠ ψυχὴ καὶ ἠ γλώσσα τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μαχομένων ἠρώων εἶον ἐν ταύτῃ φυσικώτατα συνδεδεασμένα, ὁ δὲ ποιητικός εἶστρος, τὸ ἐπισημον καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς μετὰ τοῦ χαρίεντος, ὁ ρυθμος τῶν στιχῶν, αἱ ὄποτυπώσεις καὶ εἰκόνες, τὸ ἐνδιαφέρον, ἠ οἰκονομία τῆς ποιήσεως καὶ ἠ ἀριστόνοια πάντα ταῦτα φαινωῶς διαλάμπουσιν ἐν τῷ Ἀριστοτέλει. Οὗτος διὰ τῆς λαμπρῆς αὐτοῦ φαντασίας ὄε ἀναβιβάζει εἰς τὸν αἰθέρο, ὄε καταβιβάζει εἰς τὰ καταχθόνια, ὄε φερεῖ εἰς τὸν τετραπέριτον κόσμον καὶ μετὰ τὴν περιόρειν ταύτην ὄε ἐπαναγει εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας τῶν ἠδεῶν αὐτοῦ. ἠλλῆν βροκανος δαίμων προώρω μᾶς ἀφῆρπασε τὸν ἐξοχον τοῦτον ἠνδρα. Ὁ προσφιλέτης ἠμῶν αἰδὸς ἀφείς μνημεῖον παντοτεινὸν τὸν τύμβον ἐν τῇ γῇ, ἐπιτη εἰς τοῦς οὐρανοῦς ἠνα παραδώση τῷ Πλάστη τὸ φῶς τῆς δωρηθείσης αὐτῷ μεγαλονοίας, ἠνα ἀσπασθῆ τοῦς ποθητοῦς κηθιδρυτας καὶ ἠρωας τῆς νέας ἠλλάδος, ἠνα εὐρη καὶ προσκνήση τὸν ἠερωμῆρτυρα οἰκουμένικόν Πητριάρχην Γρηγόριον, τὸν ἀνιλεῶς ἀπαγχο νιοθέντα, ἠνα ἀνταμῶση τὸν ἠεράρχην Γεωργιόν, ἠνα συντύχη τῷ τουρκοφάγῳ Νικητάρῳ, τῷ πολίῳ Κανάρῃ καὶ λοικοῖς ἀθλητοῖς τῆς νέας ἠλλάδος Διάκῳ Κολοκοτρῶνῳ; ἐκλείσε διὰ τῆς ἐξόχου ποιήσεως αὐτοῦ.

Ἀποδίδων ὄθεν τὸν τελευταῖον φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης τῷ ἠμετέρῳ ἀγαθῷ συμπολίτῃ καὶ μεγαλοφύει Ἐθνικῷ Ποιητῇ καὶ φίλῳ, πρῶσφωνῶ τρίς τὸ αἰωνία ἠ μνήμη αὐτοῦ!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ-ΑΙΘΟΥΣΙΟΥ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Π εὐγενῆς κοινωνία τῶν Παξῶν εἰς τὸ Σλι-
 βερὸν ἄκουσμα τοῦ ἀώρου θανάτου τοῦ Ἐ-
 θνικοῦ Ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλα-
 ωρίτου συνεκινήθη ἅπασα καὶ ἐπένησε βα-
 θέως κατὰ τὴν Ἐθνικὴν ταύτην συμφορὰν ἐ-
 ξοδήλωσε δὲ τοὺς πρὸς τὸν ἔσοχον αὐτὸν ἀν-
 ῥα τῆς Ἑλλάδος βαθυτάτους οὐδασμούς της
 καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν διακαῆ ἀγάπην της τιμή-
 σασα ἑκόντως τὴν μνήμην τοῦ ἀεμνήστου
 Ποιητοῦ διὰ μεγαλοπρεποῦς τελέσεως ἐν τῷ ἱε-
 ρῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὴν 29ην
 λήξαντος ψυχροσωτηρίου Μνημοσύνου ὑπὲρ ἀ-
 ναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ τεθνεῶ-
 τος, ἐν ᾧ συνεδιουργήσαν ἅπαντες σχεδὸν οἱ
 ἑρεῖς τῆς Νήσου, καὶ παρευρέθησαν οἷτε Δή-
 μαρχοὶ καὶ κάτοικοι ἀμφοτέρων τῶν δήμων,
 καθὼς καὶ ἅπασα ἡ ὑπολληλία κοίῃ Β. Χα-
 ροφυλακῆ. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ Μνημοσύ-
 νου ἀπήγγειλεν ἐντόνως καὶ ρητορικῶς ὁ ἐκεῖσε
 Βιρηνοδίκης Παξῶν συμπολίτης μας κ. Σπυ-
 ριδῶν Κοβσοδάς, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκρο-
 ατηρίου, ὡς διερμηνεὺς τῶν αἰσθημάτων τῆς
 κοινωνίας ὅλης, τὴν ἐξῆς ποιητικὴν νεκρολο-
 γίαν, τῆς ὁποίας αἱ ἰδέαι καὶ ἡ ἀπαγγελία ἐ-
 προξενήσαν γενικὴν συγκίνησιν, καὶ ἀπέσπα-
 σαν θερμὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάν-
 των τῶν ἀκροατῶν.

*** Οὐδὲν ἔστιν ***

Εἰς

τὸν θάνατον τοῦ Ἐθνικοῦ ποιητοῦ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

« Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνὰ δὲν κλαδεῖ τ' ἀνδρῶν,
 Π' ἀπ' τὰ γλυκὰ του ἄσπρα ἐθέλγοντο οἱ χρόνοι.

» Στοῦ Ἑλικῶνος τὸν λαμπρὸν κ' εὐρύχωρον ἀνδρῶνα
 Δὲν εἶν' ὁ κρῖνος Βασιλεὺς μὲ τὸν λευκὸν χιτῶνα.
 ἸΚ' ἐπάνω στὰ οὐράνια δὲν τρέχει ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ
 Γοργὸ γεράκι Ἑλληνικὸ μὲ τὰ πλατεῖα φτερά του.
 » Ναι ! . . . Τ' ἀηδὸν ἐπέταξε καὶ τὴ φωνὴ τ' ἀφίνει
 Καὶ σ' ἄλλον κόσμ' ἀθάνατον ἐκκήνωσ' ἡ Φροσύνη.

» Ἔρμη βουνὰ καὶ ἄφωνα θρηνοῦν τὴν συμφορὰ των
 Π' ὁ ψάλτης ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰ σύνορά των.
 » Ὁ κρῖνος ἐκίτρινισεν, εἶν' πλέον μακαρμένο,
 Κι ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανε στὸν θρόνον καθισμένος.
 » Πενθηφορεῖ ὁ Ἑλικῶν, μυρολογοῦν αἱ Μυῦσαι
 Τὸ μέγα π' ἄφησε κενὸν στὴ γῆ ' ποῦ ' λειτουργοῦσε.

» Καὶ τ' ἀνθη κλίνουν πένθημα τὰς κορυφὰς μὲ δάκρυ
 Ποῦ λὲς πῶς ἐνεκρόνησαν εὐθύς ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.
 » Στὸν οὐρανὸν δὲν φαίνεται νὰ κυματῇ γεράκι,
 Εἰς τὴ φωνὴ δὲν κάθεται ' ποῦ εἶχε σὸ Νητάκι,
 » Εἶν' ἔρμη ὄλ' ἡ ἔκτασις . . . κενὴ ἡ φαντασία . . .
 Οἱ τόποι π' ἀνοψίνετο ἡ πτερωτὴ Σοφία.

» Στὴ Μακδορῆ φοικτὴ σιγὴ θανάτου βασιλεύει . . .
 Κλαρεὶ δὲν οἰεῖται σὸ Νησί . . . Ἡ ἔπαυλις χηραεῖ . . .
 » Ποῦ εἶναι τῶρα τὸ πουλί ποῦ πέταε στὰ ὕψη ;
 Ποῦ εἶν' ὁ κρῖνος ὁ λευκὸς μοσκοβολιῆς νὰ ρίψη ;
 » Ποῦ εἶν' τ' ἀηδὸν πῶς ἔβλεπε τὰ Ἐθνικὰ μαρτύρια
 Κ' ἐξιστοροῦσε μελωδῶς τὰ βίαια τὰ μύρια ;
 » Τοῦ Πατριάρχου τὸ σχοινί, καὶ τὸ σουβλί τοῦ Διάκου . . .
 Τ' Ἀληπαστῶ τούς ἔρωτας . . . τὰ πῆθη Βρικολάκου ;
 » ἐπέταξε ! Ἀλλ' ἄφησε στὸν κόσμὸ τὰς φωνὰς του . . .
 Σ' ἄλλους πλανήτας θὰ σταθῇ νὰ ψάλλῃ τὰς σκηνὰς του.

» Αὐτὸ τ' ἀηδὸν πῶς ἔφυγε ἀπ' τὸ κλουβί το' Ἑλλάδος
 Κι ἀφίνει ἔρμη καὶ βουβὸ τὸ βῆμα τῆς Παλλάδος,
 » Ὁ ὕψηπέτης Ποιητῆς τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
 Ὁ ἥλιος ὁποῦ ἔχισε τὴν λάμψιν τῶν ἀκτίνων . . .
 » Πῶς ὕψησε στὴ θάλασσα κ' ἐπέβηκε τὸ φῶς του
 Κι ὁ Κόσμος ἐσκοτεινίσσε στὴ δύτι μοναχὸς του,
 » Εἶν' ὁ Δαλιώδης Ποιητῆς, γνωστὸς Βαλαωρίτης,
 Ὁ γλαφυρὸς ὁ κάλαμος . . . ὁ οἶστρος . . . ὁ μαγνήτης . . .
 » Ὡ πλάστις ἀδιάκοπος ! . . . ὦ ὑπαρξίς καὶ πῶσις ! . . .
 Ὅση ζωὴ κι ἂν ἔλαβες, σὸ θάνατο θὰ σώσης !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
 » Πι κρῖμα ποῦ νὰκὶ θά ατε τὸ ἀπλάκκο τὸ γέρι
 Σκλήρα ν' ἀρπάζ ἀπ' τὴν καρδία το' Ἑλλῆκος, τὸ ζιργεῖρ !
 » Ἀπ' τὴν καρδία ποῦ ἔρρεε θερμὴ εὐαισθησία
 Κ' ἐπλούτισεν ἡ παῖσις, κ' ἐπλάθη ἡ φαντασία . . .

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑΣ
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ Π. ΗΓΩΤΑ

» Απ' τὴν καρδιά σου ἔπαλλε γὰρ τὴν ἐλευθερία
Κ' ἐν πνεύματι τῆς νύκτος ἢ τυραννία.
» Τί κρεῖται! Τί σκληρόν νά πίπτῃ κρῖν τὸ κούρτσι
Απ' τὴν καρδιά π' ἀγάπησεν ὁ Χάρος νά τοῦ πάσῃ!

» Βαλὺ τὸ πέθος ἀπλώσεν ὁ Χάρος στὴν Ἑλλάδα
Καὶ μοιρολόγια θλιβερά ὕψωσε στὴ Λευκάδα.
» Μοιρολόγοι τὰ Νησιά . . . Ἐρηνεὶ ἡ Μικεδονία . . .
» Ἡ Θράκη καὶ ἡ Ἑπειρος, καὶ ὅλ' ἡ Θεσσαλία.
» Ὡ! Τώρα, λέν, ἐδάλαξεν ὁ Χάρος νά τὴν πόρῃ
» Ὅπου ναι νεκρανάστασις μετ' τοῦ Θεοῦ τῆ χάρι;
» Τὸ Μαυροβούνι ἀσκόνεται καὶ βλέπει τὴν θύτιαν
» Π' ὁ θάνατος ἐπλήρωσε φιλάνθρωπον καρδιάν,
» Θυμᾶται τὴν βοήθειαν εἰς τὴν πολιτικίαν
» Ὅπου γενναίως ἔλαβε γὰρ τὴν ἐλευθερίαν,
» Καὶ φρίττει στὴν σκληρότητα καὶ εἰς τὸ μέγα θάρος
» Που ἔδειξε στὸ φονικὸ ὄσπληγγος ὁ Χάρος!
» Κλαίει μαζί μετ' τὴν σκλαβιά καὶ ἡ Ἑλευθερία
» Γιατ' ἐκλείσεν ὁ θάνατος δυπτέρωτ' ἴστ' ῥα!

» Περίλυτος ὁ ἀδελφός τὸν νεῦν καταθυθίζει
» Στὸ πέλαγος τῆς θλίψεως καὶ τὸν καταποντίζει . . .
» Πῶς πειθεὶς ἔτσι εὐκόλα, πῶς μνήμα θά χωρήσῃ
» Τὴν σποντασία τ' ἀδελφού νά τὴν μαρμαροδοῦσῃ;
» Τὸ σῶμά του ἀπέθανε . . . Μόνον αὐτὸ θά λιώσῃ . . .
» Ὁ Ποιητὴς ἀθάνατος στὸν κόσμον θά βιώσῃ!

» Καὶ σὺ που κλαῖς, περιδόξον τοῦ ποιητοῦ μας πλάσμα
» Ἰδὲν εἶν τοῦ οἴκου συμφορὰ, εἶναι τοῦ ἴθους τραῦμα!
» Τὸ δάκρυ στὸ δυστύχημα δὲν πίπτει ἀπὸ νὰ μᾶται
» Γιατ' ἔπεσ' ἕνας πλούσιος νεκρὸς εἰς τὸ παλάτι,
» Πίπτει πικρὸ καὶ ἀφθονον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα
» Γιατ' ἔπεσαν ὁ Ποιητὴς τοῦ ἔθνους στὴ Λευκάδα.
» Κλαίει στὰ δάση ὁ ποιητὴν, καὶ ἐργάτης στὴ γωνιά του,
» Ὁ στρατιώτης στὸ σκοπὸ, καὶ ὁ ναύτης στὰ πανιά του,
» Πενθηφοροῦν τ' ἀνάκτορα καὶ ἡ Ἀκαδημία,
» Αἱ Λεσχαὶ καὶ οἱ Σύλλογοι . . . φιλομούσα Στοιχεῖα,
» Γιατ' ἔχασαν πολυχρώτους ἀσθέστους λαμπηδόνας
» Που ζωηρῶς χρωμάτιζον τὰς φυσικὰς εἰκόνας.

» Ὡ πένθος Πανελλήνιον, ὅπου δακρυσταλάζεις
» Στὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ καὶ πικραναστενάζεις!
» Τὰ δάκρυά σου κράτησον καὶ σόλιζε τὸ μνήμα
» Μὲ τὰ νεκρᾶνθη τὰ στερνά . . . Μὲ τοῦ Σταυροῦ τὸ σχῆμα . . .
» Καὶ ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον γλύψε τὸ τραγουδάκι
» « Ἐνθα φωνιάς ἡ Αἰθῶν . . . ὁ Κρινός . . . Τὸ γεράκι.
» Εἰσόλθε καὶ ἐξωγράφησε, καὶ ἀναψε τὸ καμίνι,
» Ἀπῆλθε, καὶ ἀθάνατον τὴν ποίητιν ἀφίνει. »
» Καὶ σὺ Πατρίς που ἔθεσες τ' ἀμάραντο στεφάνι
» Ἐπὶ κροδιάς τοῦ Ποιητοῦ ἀθάνατο βοτάνι,
» Σὲ βλέπω εἰς τὸν τάφον του γονατιστὴ νά κλίνει;
» Καὶ ὅλο τὸ πικροπότηρον τοῦ Χάρουτος νά πίνῃ!
» Ὁ Ἕλληνας εἰς τὴν θέαν σου ὀλοφύχως φωνάζει
» « Ἡ αἰωνία μνήμη σου τὴν γῆν σου θά δοξάζῃ! »

» Γαίην ἔχοις ἐλαφρὰν ἀξιωμαθόνευτε Ποιητὰ
» Ἀριστότελες Βαλαωρίτα! »

ΔΙΔΑΧΟΡΑ

— Ἡ νῆσος τῶν Παξῶν αὐθιγῶς τελέσασα, ὡς βλέπει τις ἀνωτέρω, ἐν τῷ ἐκείσῃ ἱερῷ Νεῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὴν πρωίαν τῆς 29 Ἰουλίου, ἐε μεγαλοπρεπῆς μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ θεγεωτοῦ Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ, Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἐνεγράφαζεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Πατρίδος μας ἀνεξάλειπτον εὐγνωμοσύνην δι' ὅπερ ἐξεδήλωσεν αἰτήμα ὑπὲρ τοῦ θεγεωτοῦ Ποιητοῦ, συμπολίτου μας. Προσέφερε δὲ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἐκ δάρνης στεφάνων πρὸς τὸν αὐτὸν Ποιητὴν Α. Βαλαωρίτην, ὃν θέλει πέμψει ἀρμοδίως ὅπως τεθῆ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τάφου τοῦ αἰμιμηστοῦ, ὡς δειγματὴς ἐξαιρετικοῦ πρὸς αὐτὸν σεβασμοῦ, φέροι δὲ τὴν ἐξῆς ἐπιτύων ταινιῶν ἐπιγραφὴν.

« Οἱ Ἠμέτεροι τῷ Ἐθνικῷ Ποιητῇ Κυρίῳ Ἀριστοτέλει Βαλαωρίτῃ. »

Ἡ κοινωνία ὅθεν τῆς Λευκάδος ἐκφράζει πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Παξιῶτες τὴν βαθειὰν εὐγνωμοσύνην τῆς, δι' ἣν ἐξεδήλωσεν ὑπὲρ τοῦ συμπολίτου μας Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ ἐπιδεικτικὴν τιμὴν.

— Ἐπιστάμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἡμῶν πρὸς διόρθωσιν προσώπου φέροντος τοῦ ἱερῶν σχήμα, ὅπως λαβῆ τὰ κατάλληλα μέτρα περὶ αὐτοῦ, καθότι ἡ συμπεριφορὰ τοῦτου ἀντιβιβίνει εἰς τοὺς κινόντας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως σκανδαλώδους ἀποβαίνει ἢ τοῦτου διαγωγὴ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ. ἄλλως τε, τῇ βάσει γεγονότων, θέλει ἀποτανθῶμεν εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον.

— Σήμερον μετέβη εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἡ ἐνάρετος ἐπέκεινα τῶν 80 ἐτῶν Ἑλένη χήρα Κωνσταντίνου Δεσπότη, πενθερὰ δὲ τοῦ κ. Ἀριστείδου Μεταξά.
Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῆς!

— Ὁ σοφὸς Βίων εἶπεν ὅτι « τὸν ἄρχοντα τριῶν δεῖ μεμνησθαι, πρῶτον ὅτι ἀνθρώπων ἄρχει, δεῦτερον ὅτι κατὰ νόμους ἄρχει καὶ τρίτον ὅτι οὐκ αἰεὶ ἄρχει. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἱερώς Χρίστου Καχλαμάνη πτ. Γεωργίου κατοίκου τοῦ χωρίου Καρυῆς τοῦ ὁμωνύμου ὄρημου Κατὰ Νικολοῦ Σιδερέη κατὰ Στυροδωνοῦ κατοίκου τοῦ χωρίου